

5. Ковальчук Н. О. Аналіз стану основних засобів на підприємствах України / Н. О. Ковальчук, Т. А. Побіжан // Молодий вчений. – 2017. – № 10 (50). – С. 910–914.
6. Чайка Т. Ю. Розрахунок фондівддачі за фінансовою звітністю НП(С)БО України та сучасні тенденції її оцінки і аналізу / Т. Ю. Чайка, С. Є. Лошакова, О. Ю. Калашнік // Ефективна економіка : електрон. наук. фахове вид. – 2018. – № 5. – URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=6300> (дата звернення: 01.11.2020 р.).

ІНТЕРНЕТ-БАНКІНГ В УКРАЇНІ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО РОЗВИТКУ

Івах С. С., викладач, Петлиця О. О., викладач, Харківський державний автомобільно-дорожній коледж

Сучасний розвиток банківського сектору нерозривно пов'язаний із впровадженням нових та вдосконаленням вже існуючих банківських операцій та послуг. Посилена конкуренція між банками змушує їх шукати нові шляхи залучення клієнтів, активно використовуючи для цього можливості системи інформаційного забезпечення операційної діяльності. Враховуючи стрімке зростання ролі мережі Інтернет практично у всіх галузях економіки, одним із важливих напрямів перспективного розвитку вітчизняних банків є розробка та впровадження високотехнологічних online-послуг.

Поняття “Інтернет-банкінг” (Internet banking) увійшло в сучасний бізнес на початку 80-х років, коли перші західні банки почали надавати своїм клієнтам деякі послуги без відвідування банку фізично – для отримання послуги клієнту достатньо було завітати на сайт банку в мережі Інтернет і, використовуючи надані банком паролі, виконати необхідну кількість операцій.

Оцінюючи перспективи світової банківської системи, головний теоретик цифрового банкінгу Кріс Скіннер, будучи в Україні, сказав: «Якщо банк не має цифрової стратегії, він не має майбутнього». На думку Кріса Скіннера, єдиний шлях виживання для банківської системи в умовах цифрової революції – це оцифрування послуг, мобільні додатки, використання «хмарних» технологій. Це стосується не тільки цифрового банкінгу, але економічної діяльності взагалі, адже цифрова економіка зростає в 7 разів швидше, ніж решта економіки. Значну частину цього зростання забезпечує широкопasmовий Інтернет.

Сьогодні базовий перелік послуг, які можна отримати шляхом використання інтернет-банкінгу в Україні вже досить широкий і, беззаперечно, матиме тенденцію до зростання, оскільки він є економічно вигідною послугою як для банку так для їх клієнтів.

Зокрема, значно підвищується ефективність роботи як банку, так і клієнтів; знижуються витрати на залучення нових клієнтів; швидкість обслуговування клієнтів обмежується не кількістю та спроможністю окремих філій та відділень банку, а чинниками, якими значно легше керувати, зокрема потужністю комп'ютерної мережі; підвищується якість роботи з клієнтами банку [5]. Крім того, за допомогою інтернет-банкінгу клієнти мають змогу здійснювати контроль за власними рахунками як в Україні так і за її межами. Так, здатність

дистанційно управляти поточними рахунками дає змогу клієнтам без часових обмежень (цілодобово) переказувати кошти між своїми рахунками та на інші рахунки в своєму чи інших банках, оплачувати послуги (комунальні, зв'язку, страхування), поповнювати мобільний телефон, переглядати (друкувати) виписки про рух коштів, самостійно блокувати картку, купувати квитки тощо.

Враховуючи всі вищезазначені переваги можна стверджувати, що система дистанційного банківського обслуговування є перспективним шляхом розширення переліку банківських послуг, процес розвитку яких в Україні залежить від декілька факторів:

По-перше, наявність постійного доступу до мережі Internet. На жаль, сьогодні ще не всі населені пункти мають постійний інтернет-зв'язок, що забезпечував би вільний доступ клієнтів до банку в режимі 24/7 у будь-якій точці країни. Хоча за статистикою в Україні спостерігається тенденція зростання частки населення, яка користується всесвітньою мережею (близько 63 %), однак вона все ще суттєво поступається провідним Європейським країнам.

По-друге, наявність відповідного програмного забезпечення. Перевагою є те, що для виконання операцій використовується доступний стандартний браузер (Google Chrome, Internet Explorer, Opera, Mozilla тощо). Проте, доступний, не означає надійний. Багатофункціональне програмне забезпечення крім задоволення широкого спектру потреб клієнтів повинно гарантувати і належний рівень безпеки здійснення операцій. Але, встановлення надійної системи віддаленого банківського обслуговування вимагає значних витрат не лише на її розробку та впровадження, а й на постійне її обслуговування, що не завжди під силу малим та середнім банкам.

В Україні лідером серед систем онлайн-банкінгу є «Приват 24». За інформацією GooglePlay українці встановили на свої Android-смартфони цей додаток більше 5 млн. разів. Найбільший функціонал (більше 40 опцій – від переказів і відкриття депозитів до ведення домашньої бухгалтерії і придбання квитків) в ПриватБанку. 37 опцій є в системі Інтернет-банкінгу Першого Українського Міжнародного Банку, 35 – в Альфа-Банку. Однією з найпопулярніших послуг в якій проявляють інтерес користувачі Інтернет-банкінгу є можливість дистанційно сплачувати за комунальні послуги.

Отже, інтернет-банкінг є невід'ємною складовою банківського сектору, яка розширює межі взаємозв'язку між клієнтом та банком, що у свою чергу є одним із пріоритетних завдань вітчизняних банків в процесі конкурентної боротьби за кожного окремого клієнта.

Розвиток Інтернет-банкінгу в значній мірі залежить від ефективної діяльності державних установ та органів влади, які в силах створити сприятливі умови для розвитку перспективного нового виду послуг.

Список використаних джерел:

1. Голюк В. Я., Драпалюк Т. А. Інтернет-банкінг та особливості його використання в Україні / В. Я. Голюк, Т. А. Драпалюк [Електронний ресурс].

2. Неівестна О. В. Огляд новітніх електронних технологій і аналіз сучасного розвитку банку / Неівестна О. В. [Електронний ресурс].
3. Офіційний сайт НБУ. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://bank.gov.ua>.
4. Офіційний сайт компанії Фінансовий клуб. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://banksrating.com.ua>.
5. Шпильовий В. А. Підходи до класифікації банківських послуг / В.А. Шпильовий // Економіка та держава. – 2016. – № 1. – С. 27–30.

УЗГОДЖЕННЯ ІНТЕРЕСІВ УЧАСНИКІВ ЕНЕРГЕТИЧНОГО РИНКУ СФЕРИ ЖКГ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ МІСТ УКРАЇНИ

Ілляшенко К. В., канд. екон. наук, доцент, Ілляшенко Т. О., канд. екон. наук, доцент, Карпіщенко О. І., канд. екон. наук, професор, Товстуха О. В., аспірант, ННІ ФЕМ ім. О. Ф. Балацького, Сумський державний університет, м. Суми

З урахуванням особливостей функціонування економіки України в умовах зовнішньої військової агресії та, як наслідок, втрати значної частини промислового потенціалу країни, відчутним стає послаблення однієї із ключових функцій держави – функція соціального захисту населення країни.

Ретроспективний аналіз статистичних даних показує, що на фоні значного підвищення тарифів на газ та теплову енергію у 2015 році уряд запустив масштабну програму соціальної підтримки населення, шляхом часткової компенсації вартості житлово-комунальних послуг. З роками кількість одержувачів субсидій значно зростає — з 1,1 млн осіб у 2015 році до 6,2 млн осіб у 2018 році. Неминуче зростали і видатки з державного бюджету на відповідні заходи: 12,7 млрд грн у 2015 році проти 63 млрд грн у 2017 році. Така ситуація вимагала докорінних змін та переосмислення ефективності функціонування всієї сфери ЖКГ і пов'язаного із нею підходу держави до соціального захисту населення. Вочевидь перед урядом і президентом було всього два основних напрямки можливих реформ: по-перше, таким напрямком могло стати наведення порядку в системі адміністрування соціальної підтримки населення при незмінному рівні навантаження на бюджети домогосподарств а, по-друге, ситуація вимагала швидкої реформи самої сфери ЖКГ, спрямованої перш за все на зниження її енергоємності.

Життя розставило все по своїх місцях: шляхом внесення змін до нормативно-правового поля урядом було значно обмежено коло потенційних субсидіантів і, таким чином, увесь тягар житлово-комунальних послуг неефективного сектору економіки було попросту перекладено на плечі домогосподарств. Кількість домогосподарств, які одержували субсидії на оплату житлово-комунальних послуг у грудні 2019р. становила 3,28 млн. в той час як зверталось за субсидіями 4,35 млн домогосподарств [1].

З іншого боку сфера житлово-комунального господарства України завжди знаходилась в центрі уваги вітчизняних вчених, оскільки вона напряму